

Sygn. akt VIII Ka 335/ 13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Niezabitowski

Sędziowie SSO Wiesław Oksiuta – spr.

Del. SSR Beata Maria Wołosik

Protokolant Aneta Chardziejko

przy udziale Prokuratora Ewy Minor Olszewskiej

po rozpoznaniu w dniu 2 lipca 2013 roku

sprawy K. Ż.

skazanego z art. 85 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim

z dnia 8 lutego 2013 roku sygn. akt VIII K 489 / 12

I. Wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

II. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. S. kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem złotych sześćdziesiąt groszy) w tym kwotę 27,60 (dwadzieścia siedem złotych sześćdziesiąt groszy) jako 23 % stawkę podatku od towarów i usług tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

III. Zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

K. Ż. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim VIII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Siemiatyczachz dnia 29 kwietnia 2009 roku w sprawie o sygn. akt VIII K 98/09, za czyn z art. 178a§1 k.k. w zb. z art. 244 k.k., popełniony w dniu 15 marca 2009 roku, na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby wynoszący 2 lata. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim VIII Zamiejscowego Wydziału Karnego w Siemiatyczachz dnia 2 sierpnia 2011 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszonyj kary pozbawienia wolności.
2. Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim VIII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Siemiatyczachz dnia 16 marca 2011 roku w sprawie o sygn. akt VIII K 35/11, za czyn z art. 244 k.k. popełniony w dniu 2 stycznia 2011 roku, na karę 5 (pięciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 (czterdziestu) godzin miesięcznie.

3. Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim VIII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Siemiatyczachz dnia 29 marca 2011 roku w sprawie o sygn. akt VIII K 51/11, za czyn z art. 270§2 k.k. w zw. z §1 k.k. popełniony daty bliżej nieustalonej w sierpniu 2010 roku na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i za czyn z art. 244 k.k. popełniony w dniu 3 lipca 2010 roku na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i na karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby wynoszący 3 lata. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim VIII Zamiejscowego Wydziału Karnego w Siemiatyczachz dnia 5 czerwca 2012 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszonyj kary pozbawienia wolności.

4. Sądu Rejonowego w Wysokiem Mazowieckiem II Wydziału Karnego z dnia 20 stycznia 2012 roku w sprawie o sygn. akt II K 281/11, za czyn z art. 178a§1 k.k. w zw. z art. 178a§4 k.k. w zb. z art. 244 k.k., popełniony w dniu 26 czerwca 2011 roku na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

5. Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim VIII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Siemiatyczachz dnia 21 sierpnia 2012 roku w sprawie o sygn. akt VIII K 260/12, za czyn z art. 244 k.k., popełniony w dniu 31 maja 2012 roku, na karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim Zamiejscowy VIII Wydział Karny w Siemiatyczachwyrokiem łącznym z dnia 08 lutego 2013 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VIII K 489/12 na mocy art. 85 k.k., art. 86§1 k.k., art. 87 k.k. połączył skazanemu K. Ż.karę pozbawienia wolności orzeczoną w wyroku Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim VIII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Siemiatyczachw sprawach o sygnaturach akt: VIII K 51/11 oraz karę ograniczenia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim VIII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Siemiatyczachw sprawie o sygn. akt VIII K 35/11 przyjmując, że miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności i orzekł wobec skazanego K. Ż.karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na poczet orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności zaliczył skazanemu okresy odbytych kar w sprawach podlegających łączeniu.

W pozostałym zakresie wyroki podlegające łączeniu pozostawił do odrębnego wykonania.

Na postawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego co do wyroku wydanego w sprawie sygn. akt VIII K 98/09, VIII K 260/12, II K 281/11.

Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata Ł. S. kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem złotych sześćdziesiąt groszy) złotych w tym kwotę VAT 27,60 (dwadzieścia siedem złotych sześćdziesiąt groszy) złotych tytułem zwrotu kosztów obrony sprawowanej z urzędu.

Zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych.

Powyższy wyrok na mocy art. 425§1, 2, 3 k.p.k. i art. 444§1 k.p.k. zaskarżył w całości obrońca skazanego i w oparciu o przepis art. 438 pkt 4 k.p.k. zarzucił mu rażąca niewspółmierność orzeczonej kary łącznej, której wysokość jest nieadekwatna do istniejącego związku podmiotowego i przedmiotowego pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary jednostkowe oraz nie uwzględniła w należyty stopniu okoliczności, które zaistniały już po wydaniu poprzednich wyroków, która przemawia za korzystniejszym dla niego ukształtowaniem kary łącznej.

Mając na uwadze powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie skazanemu K. Ż. kary łącznej 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest oczywiście bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się wprost do zarzutu apelacyjnego wskazać należy, iż obowiązujące przepisy prawne, nie wprowadzają automatyzmu w kształtowaniu kary łącznej wyznaczając jedynie granice w jakich kara łączna może być orzeczona. Przepis art. 86 § 1 k.k. ustala minimum i maksimum wymiaru kary łącznej, która może być wymierzona w granicach od najsurowszej orzeczonej kary (system absorpcji) do sumy orzeczonych kar (model kumulacji). W tak określonych granicach funkcjonuje model pośredni, tj. asperacji. Kierując się jednym z powyższych systemów Sąd wymierza jedną karę za całość czynów przestępczych pozostających ze sobą w zbiegu realnym.

Przy czym orzekając karę łączną Sąd winien wziąć pod uwagę ogólne dyrektywy jej wymiaru, określone w art. 53 k.k., przy uwzględnieniu prewencyjnego jej oddziaływania, ale także związek przedmiotowo-czasowy pomiędzy przestępczymi zachowaniami i okoliczności, które miały miejsce po wymierzeniu kar jednostkowych, w tym przede wszystkim zachowanie skazanego w trakcie ich wykonywania.

Jakkolwiek analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, że jest ono co najmniej nieściśle w zakresie przyjętego przez Sąd I instancji modelu wymiaru kary (wskazuje ono na przyjęcie systemu absorpcji, podczas gdy z wyroku wynika, że Sąd ten w istocie zastosował system asperacji), to zdaniem Sądu Odwoławczego samo to uchybienie nie ma wpływu na treść wyroku.

Sąd Okręgowy w pełni podziela bowiem stanowisko judykatury, że o trafności rozstrzygnięcia nie decyduje jego uzasadnienie, lecz materiał stanowiący podstawę orzeczenia (tak Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 4 października 2012 roku w sprawie o sygn. akt II AKa 64/12, LEX nr 1237950). Zgodzić się również należy z poglądem, że jeżeli zachodzi sprzeczność między wyrokiem, a jego uzasadnieniem decydujące znaczenie ma stanowisko sądu przedstawione w wyroku, gdyż ta część orzeczenia odzwierciedla rozstrzygnięcie sądu, które zostało zaraz utrwalone na piśmie i publicznie ogłoszone (tak Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 6 września 2012 roku w sprawie o sygn. akt II Aka 206/12, LEX nr 1238632).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności istotne z punktu widzenia wymiaru kary łącznej, wymierzona przez Sąd I instancji w zaskarżonym wyroku na zasadzie asperacji kara łączna 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności – wbrew zarzutowi apelującego – nie jest niewspółmiernie surowa, a zwłaszcza w stopniu rażącym (art. 438 pkt 4 k.p.k.).

K. Ż. dopuścił się popełnienia trzech czynów, przypisanych mu w dwóch wyrokach jednostkowych (w sprawie o sygn. akt 51/11 i 35/11) na przestrzeni około 6 miesięcy tj. w dniu 3 lipca 2010 roku, daty bliżej nieustalonej w sierpniu 2010 roku i w dniu 2 stycznia 2011 roku. Jego przestępcze zachowania, w przypadku dwóch czynów były tożsame rodzajowo. Dopuścił się on mianowicie przestępstw z art. 244 k.k. nie respektując wyroków sądowych statuujących zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych. Trzecim czynem K. Ż. wystąpił przeciwko wiarygodności dokumentów (popełnił przestępstwo z art. 270§2 w zw. z §1 k.k.).

W świetle powyższego, wbrew zapatrywaniom apelującego, między działaniami przestępczymi, za które K. Ż. został skazany przedmiotowymi wyrokami istnieje dość bliski, ale nie bardzo bliski związek czasowo – przedmiotowy.

Należy także zauważyć, że po popełnieniu w/w czynów K. Ż. dopuścił się popełnienia kolejnych przestępstw (w tym ponownie z art. 244 k.k.) , za które został skazany dwoma kolejnymi wyrokami (w sprawach o sygn. akt II K 281/11 i VIII K 260/12).

Ponadto z opinii z miejsca odbywania kary pozbawieni wolności tj. Aresztu Śledczego w (...)wynika, że jego zachowanie w jednostce jest poprawne. Nie był karany dyscyplinarnie, ani nagradzany (k. 25 – 25v). Poprawną opinią skazany cieszy się również w miejscu zamieszkania (k. 33 – 33v).

Wprawdzie K. Ż. deklaruje krytyczny stosunek do popełnionych czynów (k. 25v), co należy ocenić pozytywnie, jednak to, że wciąż powraca do popełniania przestępstw (jako dwudziestosiedmiolatek był pięciokrotnie skazywany wyrokami jednostkowymi) nie pozwala na uznanie, że kara łączna w najniższym wymiarze spełniłaby w stosunku do tego

skazanego pokładane w niej cele wychowawcze. Także z punktu widzenia społecznego oddziaływania wymierzonej kary nie sposób uznać, aby karą właściwą, a przede wszystkim sprawiedliwą była kara 1 roku pozbawienia wolności.

Reasumując, wskazane wyżej okoliczności przekonują, iż orzeczona przez Sąd I instancji na zasadzie asperacji kara łączna 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności mieści się w granicach sądowego uznania i żadną miarą nie można jej traktować jako rażąco niewspółmiernej (art. 438 pkt 4 k.p.k.).

Dlatego też wyrok w zaskarżonej części należało utrzymać w mocy uznając apelację obrońcy skazanego za oczywiście bezzasadną.

O kosztach obrony z urzędu orzeczono na mocy §14 ust. 5 w zw. z §2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 j.t.)

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono zgodnie z treścią art. 624§1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k., mając na względzie, że skazany nie będzie w stanie ich uiścić ze względu na trudną sytuację materialną oraz pobyt w zakładzie karnym.